

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Zahoráková & Partners, s. r. o., Krasovského 13, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka Mgr. Renáta Zahoráková, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 281/2015-250 zo 6. júna 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 315/2017-302 z 12. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 281/2015-250 zo 6. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 5 Co 315/2017-302 z 12. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je vlastníčkou bytu v bytovom dome na [REDAKOVANÉ], zapísaného na liste vlastníctva [REDAKOVANÉ] katastrálne územie Čadca, obec Čadca, okres Čadca. Ďalej uviedla, že 9. septembra 2015 v čase o 17.30 h sa v uvedenom bytovom dome uskutočnila schôdza vlastníkov bytov (ďalej len „schôdza“), ktorá podľa jej tvrdení neprebehla v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Tiež uviedla, že v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov boli na schôdzi prijaté rozhodnutia, pretože za vlastníkov bytov hlasovali aj nevlastníci, ktorí nemali zákonom stanovené splnomocnenia, a z tejto schôdze boli vyhotovené dve samostatné zápisnice s odlišným obsahom. Zároveň uviedla, že na schôdzi boli prijaté ďalšie rozhodnutia týkajúce sa opravy balkónov a schválenia úveru z komerčnej banky, ktoré ju mali zaväzovať a finančne zaťažovať. Z uvedeného dôvodu na schôdzi hlasovala proti prijatiu uvedených rozhodnutí, avšak bola prehlasovaná. Preto ako prehlasovaná vlastníčka v súlade s § 14 ods. 8 zákona o vlastníctve bytov 9. októbra 2015 podala na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti výsledkov hlasovania vlastníkov bytov a zrušenia výsledkov tohto hlasovania z 9. septembra 2015 (ďalej len „aktuálne konanie“).

3. V ďalšej časti sťažovateľka uvádza, že 28. decembra 2015 podala na okresnom súde návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov v aktuálnom konaní a uznesením okresného súdu č. k. 4 C 281/2015-104 z 2. augusta 2016 jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Ďalej uviedla, že následne bez akejkoľvek zmeny pomerov na jej strane a bez existencie nových skutkových okolností okresný súd 5. decembra 2016 vydal uznesenie č. k. 4 C 281/2015-184, ktorým jej odňal v aktuálnom konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov spätne odo dňa podania žaloby a zároveň 5. decembra 2016 uznesením č. k. 4 C 281/2015-186 rozhodol o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 €. Proti už uvedeným uzneseniam

okresného súdu z 5. decembra 2016 sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú okresný súd svojím uznesením č. k. 4 C 281/2015-212 z 27. februára 2017 zamietol.

4. Ďalej sťažovateľka uvádza, že 3. apríla 2017 podala na okresnom súde nový návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov v aktuálnom konaní a 15. mája 2017 prostredníctvom jej syna uhradila súdny poplatok vo výške 99,50 €. Jej syn však omylom uviedol nesprávne referenčné údaje platiteľa a nesprávnu spisovú značku súdneho konania. O tejto skutočnosti sa sťažovateľka dozvedela až na základe vydaného napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým okresný súd konanie vo veci zastavil, zároveň ním zastavil aj konanie o jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov a žalovaným priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľka uviedla, že po doručení napadnutého uznesenia okresného súdu 27. júna 2017 jej syn 11. júla 2017 okresnému súdu písomne oznámil, že omylom uviedol nesprávne referenčné údaje platiteľa a nesprávnu spisovú značku konania. Zároveň požiadal, aby táto platba bola priradená k aktuálnemu konaniu. To však okresný súd podľa tvrdení sťažovateľky ignoroval, načo 12. júla 2017 podala proti všetkým trom výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu odvolanie, ktoré odôvodnila práve tým, že súdny poplatok bol v plnej výške 99,50 € zaplatený jej synom 15. mája 2017, ktorý ale uviedol nesprávne údaje. Zároveň požiadala, aby bola táto platba spárovaná s aktuálnym konaním.

5. Ako ďalej sťažovateľka uviedla, 12. decembra 2017 bolo vydané napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a žalovaným voči sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých malo byť rozhodnuté samostatným uznesením. Sťažovateľka uviedla, že argument krajského súdu v napadnutom uznesení krajského súdu, keď ako rozhodujúcu skutočnosť pre svoje rozhodnutie vzal to, že v čase rozhodovania krajského súdu na účte okresného súdu nebola evidovaná platba sťažovateľky, ktorú by bolo možné spárovať s aktuálnym konaním, bol v rozpore s objektívnym stavom veci. Uviedla: *„Platba syna sťažovateľky určená na úhradu súdneho poplatku v danom (aktuálnom) súdnom konaní, nikdy nebola zo strany okresného súdu vrátená či už na účet syna sťažovateľky alebo samotnej sťažovateľke. V čase rozhodovania okresného súdu, ako aj krajského súdu, na účte okresného súdu sa nachádzali dve sumy po 99,50 € (a tak je to doposiaľ). Ak krajský súd*

na strane jednej tvrdí, že na účte okresného súdu nie je evidovaná platba spárovaná s daným (aktuálnym) súdnym konaním, neznamena to, že táto sa na účte okresného súdu nenachádza, len je administratívne evidovaná pod iným číslom. Okresnému súdu nič nebránilo, aby po informácii syna sťažovateľky zo dňa 11. júla 2017, ale aj po informácii samotnej sťažovateľky uvedenej v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 6. júna 2017, administratívne zaevidoval zmenu referenčných údajov platby. S argumentáciou krajského súdu by bolo možné súhlasiť jedine v prípade, ak by okresný súd vrátil synovi sťažovateľky platbu vo výške 99,50 €, k čomu doposiaľ nedošlo. S ohľadom na skutočnosť, že doposiaľ okresný súd má na účte celkovú sumu 199 € (čiže 2 x 99,50 € titulom súdneho poplatku), rozhodnutie krajského súdu je nie len arbitrárne, ale aj nezákonné, nakoľko sa odvoláva na uznesenie okresného súdu (sp. zn. 4 C/281/2015-268), ktoré je v posudzovanej veci bezpredmetné a ktoré navyše upiera sťažovateľke využitie riadneho opravného prostriedku, keď v lehote na podanie odvolania predikuje jeho nepodanie, ale najmä z dôvodu, že formuluje závery, ktoré sú objektívne nepravdivé.“ Ďalej dodala, že ak by jej okresný súd včas oznámil, že platbu uhradenú jej synom považuje za duplicitnú platbu priradenú k inému konaniu, obratom by zabezpečila nápravu a v lehote na podanie odvolania by tento poplatok aj pre istotu opätovne zaplatila. Pretože okresný súd sťažovateľke, ako ani jej synovi nič neoznámil, obidvaja sa domnievali, že oba súdne poplatky boli uhradené správne. Sťažovateľka ďalej dodala, že 1. júla 2017 nadobudla účinnosť časť novely zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorej uznesenie o zastavení konania súd nezruší, ak poplatník v odvolacej lehote súdny poplatok dodatočne zaplatí, čo sa malo uplatniť aj v prípade sťažovateľky, pretože tento zákon je aj procesnoprávnym predpisom, platí jeho okamžitá aplikabilita a novela neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenie, čo znamená, že uvedené ustanovenie bolo účinné aj na konania začaté pred 1. júlom 2017.

6. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza, že okresný súd musel mať 15. mája 2017 spárovanú platbu vo výške 99,50 € s iným jej konaním na tomto okresnom súde vedeným pod sp. zn. 5 C 247/2015. Preto, ak mala v tom čase na okresnom súde výhradne dve súdne konania, je podľa jej tvrdenia viac než logické, že druhú platbu vo výške 99,50 €

mal okresný súd aj napriek uvedeniu ďalej uvedenej spisovej značky považovať za platbu v aktuálnom konaní okresného súdu a ak nie, mal platcovi úhrady túto úhradu vrátiť, prípadne sa u platcu dopytovať, čo predmetná platba znamená. Dodala, že je nelogické, aby sťažovateľka, ak sa vyše roka domáhala oslobodenia od súdnych poplatkov, v jeden deň uhrádzala dvakrát rovnaký poplatok, a tiež je nelogické, prečo jej okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 247/2015 oznámil, že duplicitnú platbu vracia jej, a nie jej synovi, ktorý má odlišné priezvisko.

7. Ďalej sťažovateľka uviedla, že keďže napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ako aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu uvádzajú na strane žalovaných osoby, ktoré nemajú procesnú subjektivitu, pretože po podaní žaloby došlo na strane niektorých žalovaných k strate ich procesnej subjektivity, na základe ktorej nemohli ďalej byť pasívne legitimovaní, a to v dôsledku úmrtia niektorých žalovaných, prebiehania dedičského konania či v dôsledku predaja bytu, považuje postup okresného súdu aj krajského súdu za nezákonný a v rozpore so základnými právami sťažovateľky, ktorej uplatňované práva mali zaväzovať neexistujúce subjekty a nemali zaväzovať všetkých pasívne legitimovaných účastníkov konania. Dodala, že postup okresného súdu bol nesprávny aj vzhľadom na § 10 ods. 2 písm. a) a e) zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorých pre nezaplatenie poplatku súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej alebo ak do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku bol podaný návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorému súd vyhovel, čo odôvodňuje tým, že okresný súd začal vykonávať úkony vo veci samej, a to tým, že nariadil pojednávanie na 20. október 2016, a súčasne s nariadením pojednávania zjavne poslal žalovaným aj výzvu na vyjadrenie sa k žalobe. Požiadavka podľa písm. e) zákona o súdnych poplatkoch nebola podľa sťažovateľky tiež naplnená, a to preto, že do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku bol podaný návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, a to 3. apríla 2017.

8. Sťažovateľka tiež v sťažnosti uviedla, že konaním okresného súdu, ako aj krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, súdy jej neposkytli ochranu subjektívnych práv a tiež neposkytli spravodlivú a účinnú ochranu porušenému právu sťažovateľky ako vlastníčky bytu a popreli princíp právnej istoty, na ktorom

je založené civilné sporové konanie. Dodala, že okresný súd a krajský súd ju zároveň vystavili významnému riziku ohrozenia finančnej a majetkovej stability, pretože je poberateľkou starobného dôchodku a príspevku za opatrovanie nevládnej osoby celkovo vo výške 423 € a následkom podľa jej tvrdení z protizákonného konania okresného súdu a krajského súdu jej reálne hrozí povinnosť uhradiť trovy konania v oboch sporových konaniach, s ohľadom na množstvo žalovaných, v sume takmer 20 000 €, dokonca bez toho, aby o nároku sťažovateľky súdy meritórne rozhodli a nezamietli jej žaloby len z procesných dôvodov. Na záver uviedla: „... Sťažovateľka má za to, že neexistuje iný účinný prostriedok nápravy nezákonného stavu ako individuálna ústavná sťažnosť. S ohľadom na novú právnu úpravu mimoriadneho opravného prostriedku, dovolanie a novo vyvíjajúcu sa judikatúru pri tomto opravnom prostriedku, sťažovateľka nemá právnu istotu a záruku pri využití tohto prostriedku. Z opatrnosti preto súbežne podáva aj dovolanie vo veci.“

9. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 5 Co/315/2017-302 a uznesením Okresného súdu Čadca zo dňa 06.06.2017, sp. zn. 4 C/281/2015-250, porušené bolo.“

„2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 5 Co/315/2017-302 a uznesenie Okresného súdu Čadca zo dňa 06.06.2017, sp. zn. 4 C/281/2015-250 v celom rozsahu zrušuje a vec im vracia na ďalšie konanie.“

„3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 €. Finančné zadosťučinenie je povinný Krajský súd v Žiline vyplatiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

„4. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu sťažovateľky, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

10. Okrem toho sťažovateľka navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože napadnuté uznesenia jej znemožňujú realizovať jej základné práva, čím by došlo k závažným a nezvratným hmotnoprávnym následkom.

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením. V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“), ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

14. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

18. Pokiaľ ide o podanú sťažnosť sťažovateľky, jej podstatou a predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľkou uplatnený nárok na jej ochranu voči postupu

okresného súdu v spojení s postupom krajského súdu v napadnutých konaniach, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

19. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, III. ÚS 336/2015).

20. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 744/2016).

21. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky (III. ÚS 682/2017).

22. Na základe už uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného postupu a napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

23. Z podanej sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala dovolanie súbežne s podaním ústavnej sťažnosti. Uvedené odôvodnila takto: „... *S ohľadom na novú právnu úpravu mimoriadneho opravného prostriedku, dovolanie a novo vyvíjajúcu sa judikatúru pri tomto opravnom prostriedku, sťažovateľka nemá právnu istotu a záruku pri využití tohto prostriedku. Z opatrnosti preto súbežne podáva aj dovolanie vo veci.*“ Na okresnom súde bolo šetrením zistené, že sťažovateľka podala vo veci na okresnom súde dovolanie 3. apríla 2018 a o podanom dovolaní dosiaľ nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnuté.

24. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada na to, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti nie je jediným nositeľom povinnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, pretože touto povinnosťou sú zaviazané aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (III. ÚS 166/2014).

25. Ako už bolo uvedené, samotné znenie čl. 127 ods. 1 ústavy je limitujúcim pre určenie právomoci ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, len na prípady, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

26. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, III. ÚS 36/2018).

27. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že súdne konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany konajúcich súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného súdneho konania (III. ÚS 166/2014).

28. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje... Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (III. ÚS 36/2018).

29. Vzhľadom na to, že sťažovateľka súbežne s ústavnou sťažnosťou podala aj dovolanie, zo strany ústavného súdu bolo potrebné zaoberať sa aj úvahou, aké dôsledky pre ňu bude mať prípadné posúdenie dovolania zo strany najvyššieho súdu ako dovolania neprípustného. Majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46

ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sa bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovať za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

30. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už len podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

31. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

32. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018